

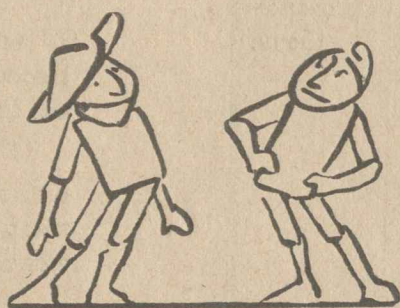
ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐνάτον κι' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεῦομεν' στὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια κι' ἑννακόσα τέσσερα καὶ δέκα,
τοὺς ἐχθροὺς, Πατρίδα, κτύπα καὶ πελέκα.

Πρώτη τοῦ κουτσο-Φλεβάρη,
ὁ Λευτέρης ἀριθάρει.

Ποῦντος χίλια καὶ διακόσα κι' ὀγδοήκοντα κι' ὀκτώ
ἔρχεται μὲ τόση τρέλλα Καρναβάλι πηδηκτό.

Ἑκλογαῖς καὶ Καρναβάλι,
ποὺ βουρλίζονται κεφάλια.

Π.—Πές μου λοιπόν...
Φ.—Τί νὰ σοῦ' πῶ;
Π.—Ποῖν σκέπτεσαι ν' ἀσπρίσης;
Φ.—Παραπολὺ μ' ἐσκότισες μ' αὐτὰς τὰς ἐρωτήσεις.

Π.—Μοῦ φαίνεται πῶς σήμερα θὰ φᾶς γερὸ στηλιάρι...
'στὸν περασμένο τὸν Ρωμῆδ' δὲν μοῦπες, θρὲ σαλιάρι,
πῶς θὰ μοῦ' πῆς 'στὸν προσεχῆ σὲ ποιὸν θὰ ρίξης ψῆφο
ἀπὸ τοὺς δρεὺ κουμπάρους σου.

Φ.—Καὶ σωφρονῶ καὶ νήφω,
καὶ νηφαλίως σκέπτομαι καὶ νηφαλίως πράττω.

Π.—Πάλι, κανάγια, τὴν χολή μου φέρνεις ἄνω κάτω.

Γιατὶ μὲ λόγια σὰν κι' αὐτὰ
μὲ μαρτυρεῖς ἀκόμη;
γιατὶ δὲν λὲς ὀρθὰ κορτὰ
καὶ τὴν 'δική σου γνώμη;

Πῶς ὅ,τι κρύβεις 'στὴν ψυχὴ δὲν τῶχεις καὶ 'στὰ χεῖλη;
ἔτσι στρυφνὰ καὶ τῶν Δελφῶν ὁ τρίπους δὲν ὠμίλει.
Πῶς δὲν προβαίνει φανερά νὰ τὸ διακηρύξης
ἐντόνως σὲ φλυάρους
ἀπὸ τοὺς δρεὺ κουμπάρους
σὲ ποιὸν κουκὶ θὰ ρίξης;

Αὐτὰ τὰ λόγια δὲν 'μπορῶ νὰ καλοκαταλάβω...

Φ.—Τὸ κλούβιο τὸ κεφάλι σου ποτὲ δὲν πέραναι κάθω.

'Εγὼ μεθυσκοτταβὸς δὲν εἰμαι σὰν καὶ σένα,

ἐγὼ δὲν εἰμαι τοῦ σωροῦ
νὰ λὲω λόγια κοητοῦρου
κι' ἄντερα φρυσιωμένα.

Δὲν ἐπιδρᾷ ὁ ἑμὲ κανεῖς,
ἐγὼ κι' ἂν εἶσαι συγγενής
κι' ἀγαπητὸς κουμπάρους,
τὴν κουμπάρια θὰ ἀράσω.

καὶ θὰ σοῦ πῶ με θάρρος
πῶς δὲν θὰ σὲ ψηφίσω.

Ἐγὼ λόγια δὲν ἀκούω σὰν καὶ σένα τὸν γελοῖο,
μήτε πλούτος με θαμβώνει καὶ κανένα μεγαλεῖο.
Ἄν μ' ἀρέσουν ὅσα κάνεις κι' ἀθορύβως ἐκτελεῖς,
σίγουρα θὰ σὲ ψηφίσω
δίχως ἀπὸ μπρὸς καὶ πίσω
νὰ θερμοπαρακαλῇς.

Ἐγὼ δὲν παρασύρομαι καθόλου, κουτσομπόλη,
ἀπὸ κουμπάρους προσφιλεῖς καὶ συγγενεῖς φιλάτους,
κι' ἂν ὁ Λευτέρης μοῦ τὸ πῆ ν' ἀσπρίσω τὸν Μανώλη,
ἐγὼ με τόνον θὰ τοῦ πῶ: Πρωθυπουργὲ τοῦ κράτους,
ἔμπορεῖ νὰ μεγαλύνεσαι παντοῦ τῆς Ἑσπερίας,
ἔμπορεῖ κι' ὁ Καίσαρ Βασιλεὺς νὰ λέη τῆς Αὐστρίας
πῶς διπλωμάτη σὰν καὶ σὲ δὲν ἔγνωρισε καλλίτερο,
μήτε καὶ μεγαλήτερο.

Ἐμπορεῖ κι' ἐδῶ, ἔμπορεῖ κι' ἐκεῖ νὰ σὲ παραθαυμάζουν,
ἔμπορεῖ Καθούρ, ἔμπορεῖ καὶ Πιτ καὶ Πήλ νὰ σ' ὀνομά-
ζουν.
Ἐμπορεῖ μεγάλος καὶ πολὺς
νὰ βρῖσκεσαι παντοῦ παρῶν,
ἔμπορεῖ νὰ τρῖς νυχθημερὸν
με Καίσαρας καὶ Βασιλεῖς.

Ἐμπορεῖ νὰ βάζῃς σ' τὸ σακκὶ
με τέχνη διπλωματικὴ
κι' Ἀρχικαγκελαρίου
καὶ Παλατιῶν κυρίους.

Ἐμπορεῖ, με δύο σου ματιαῖς
νὰ τοὺς δαμάζῃς ὅλους,
ἔμπορεῖ νὰ δίνῃς καὶ μυτιαῖς
στοὺς μύτους τοὺς μαριόλους.

Ἐμπορεῖ παντοῦ νὰ σπαταλοῦν πρὸς χάριν σου θυμίαμα
καὶ κόσμος νὰ μαγεύεται μ' ἐκεῖνο τὸ μεϊδιάμα,
ἔμπορεῖ Μινίστρων δέλεαρ καὶ μαγικὴ σαγήνη
ἐκεῖνο τὸ πανύμνητον μεϊδιάμα νὰ γίνη.

Ἐμπορεῖ νὰ ληθῇ καὶ μ' ἀετοὺς κι' ἀστέρας φορτωμένος
κι' ἀπὸ τιμαῖς καὶ γεύματα παντοῖα φουσκωμένος.
Ἐμπορεῖ σὲ δάφναις καὶ μυρτιαῖς νὰ πέφτῃς νὰ κοιμᾷσαι,
ἔμπορεῖ λαμπρὸς καὶ τηλαυγὴς
καὶ σ' τὰς ἐσχατίας τῆς γῆς
ἀκόμη νὰ τιμᾷσαι.

Ἐμπορεῖ καὶ με τὸν Πάτισάχ νὰ φῶς ἀτζέμ πιλάφι,
ἔμπορεῖ καὶ μοναχό σου
καὶ με τὸν Κλέαρχό σου
νὰ σ' ἀποθανάτισουν καὶ γλύπτει καὶ ζωγράφει.

Ἐμπορεῖ κι' οἱ Φιλελεύθεροι λαλίστεροι κορώνης
σ' τὰ χέρια νὰ σὲ πέρνουν,

ἀλλ' ὅμως σὲ παρακαλῶ ποτὲ νὰ μὴ φυτρώνῃς
ἐκεῖ ποῦ δὲν σὲ σπέρνουν.

B

Π.— Πάμε σ' τὸ κρασοπουλεῖο
γιὰ νὰ μοῦ διασαφήσῃς
τὸν σκοπὸ σου, πατριώτη.

Τὸν κουμπάρο τὸν παληὸ
φαίνεται πῶς θὰ ψηφίσῃς,
τὸν Μερκούρη δηλονότι.

Φ.— Ἐπὶ τέλους ἦρες κάθο, σαχλοδλάκα με πατέντα,
δοποὺ χάνεσαι γιὰ λόγια καὶ γιὰ κουτουροῦ κουβέντα.
Τὴν ἀπόφασιν τὴν πῆρα κι' ἄλλη νέα δὲν θὰ πάρω,
καὶ τὰ χωρατὰ θ' ἀφήσω,
τὸν παληό μου τὸν κουμπάρο,
τὸν Μερκούρη θὰ ψηφίσω.

Ὁ Λευτέρης λένε τῶπε,
Περικλέτο λογοκόπε,
καὶ δὲν πάει νὰ τὸ πῇ;

Καὶ σὺ ξέρεις, ὁρὲ μπίρο,
πῶς ὁ Δῆμος με τὸν Σπύρο
εἶδε τόση προκοπή.

Τὰ χεῖλή σου τὰ φλήναφα πρέπει νὰ σιωποῦν,
τόκα, βρὲ σκυλομούρη...
ἐγὼ κι' ὅλοι Λευτέρηδες τοῦ κόσμου νὰ τὸ ποῦν
θ' ἀσπρίσω τὸν Μερκούρη.

Σὲ χρόνια περασμένα
καὶ τώρα ξεχασμένα
καὶ κάποιος γέρος τῶχε πῆ, καλοὶ συμπατριῶται,
ὁ Σπύρος ὅμως Δῆμαρχος ἐπρόβαλε καὶ τότε.

Π.— Βλέπω σ' τῆς βρύσας μας νερὸ
καὶ μπόλικο καὶ καθαρό,
ποῦ μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ
ἢ διψασμένη μας ματιὰ
δὲν ἔδλεπε σταλαματιὰ.

Σήκω πάμε σ' τὴν ταβέρνα,
σήκω παίξε τὴν λαντέρνα,
καὶ τρελλοὺς χοροὺς θὰ σύρω.

Τὸ πτολίεθρον αὐτὸ,
ποῦναι τώρα ζηλευτό,
πῆρε δρόμο με τὸν Σπύρο.

Μὲ δημότας ἐξαιρέτους
πέρνω κάμπους καὶ βουνά,
Φασουλῇ κουτεντιάδη.

Βλέπω φωτισμοὺς ἀπλέτους
καὶ σὲ μέρη μακρινά,
ποῦ βράσιλευε σκοτάδι.

Ρώμη, Φασουλῇ, κι' ὕγεια,
βλέπω πάγκαλα Σφαγεία,
κι' ὅχι βρωμοχασαπιά.

Καὶ στεγάζονται με γέλοια
τὰ μικρά μας τὰ μουρέλια
σὲ Σχολεῖα μ' ἀνθρωπιὰ.

Τόπους ἐξωραϊσμένους,
δρόμους ἀσφαλτοστρωμένους
βλέπω κι' ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

Κι' ὅλα μοῦ φωνάζουν γύρω:
σ' τὸν Μερκούραρο τὸν Σπύρο
ρίξε τάσπερο σου κούκλι.

Φ.— Κι' ἐγὼ βλέπω, σύντροφέ μου,
πῶς ὁ Δῆμος ἀληθῶς
ἦλθε πρῶτος βοηθὸς
σ' τὰς ἀνάγκας τοῦ πολέμου.

Καὶ καθέννας Ἀθηναῖος
τὸ γνωρίζει κι' Ἀθηναῖα
πῶς τῶν Ἀθηνῶν ὁ Δῆμος
ὑψηλόφρων καὶ γενναῖος
βοηθήματα γενναῖα
ἐχορήγησε προθύμως.

Ἄκουσε λαοὺ κραυγαῖς,
ἄκουσε λυγμοὺς καὶ στόνους,
κι' ἐδαλσάμωσε πληγαῖς
καὶ πολυδακρύτους πόνους.

Τούτος εἶδ' ἐπὶ Μερκούρη τρόπαια χρυσὰ καὶ κλέα,
ὑπεδέχθη δαφνηφόρον νικητὴν τὸν Βασιλέα,
κι' ἐστεφάνωσ' ἐπαξίως τοὺς κροτάφους τῶν Τιτάνων
με τὴν πολιοῦχον κόρην τῶν κλεινῶν ἰσοτεφάνων.

Τούτος ὁ πτωχὸς ὁ Δῆμος, ποῦχε πρὸ καιροῦ πνιγῇ
μέσα σὲ χρεῶν ποτάμια, τώρα θάλλει κι' εὐπραγεῖ.

Καὶ πρὸς γνῶσιν τῶν κυρίων
ξεφωνίζω, φανερόν,
πὺς σὰν πρὶν πεμπτημορίων
ἀπαιτήσεις δὲν τὸν τρῶνε.

Δὲν ἀκούνε σὰν καὶ πρῶτα φρικιώντες οἱ πολῖται
τὸν δημοτικὸν τὸν φόρον,

καὶ κανεὶς δὲν ἀπειλεῖται
ἀπὸ μούραις εἰσπρακτόρων.

Μὰ γι' αὐτὰ καὶ γι' ἄλλα τόσα κάνε τώρα τὴν θυσία
νὰ διαβάσῃς τοῦ Μερκούρη τὴν τρανὴ λογοδοσία.
Διάβαστὴν με προσοχὴ γιὰ νὰ δῇς, βρὲ κουτομόγια,
πῶς δὲν εἶναι μόνο λόγια.

Κύτταξε, κηφηνναριὸ,
ἐργ' ἀληθινὰ τοῦ Δήμου,
κι' ἔλα φώναξε μαζί μου:
ὁρὲ γειά σου, κουμπαριό.

Καὶ γι' αὐτὰ καὶ γι' ἄλλ' ἀκόμη,
Περικλῇ κατσαρακόμη,
ποῦχεις κούτελο καὶ μούρη,
θὰ ψηφίσω τὸν Μερκούρη.

Γ

Π.— Τώρα τῆς Ἀποκρηαῖς,
ποῦ λυσσοῦνε κι' ἡ γρηαῖς
νὰ χορέψουν τὸ Ταγκό.

Σ' ἐλευθέρους καὶ σὲ δούλους
γιὰ Δημάρχους καὶ Συμβούλους
δὲν θὰ κάνω τὸν μουγγό.

Τώρα μερ' σ' τὸ Καρναβάλι,
ποῦ σαστίζει τὸ κεφάλι
με θεάματα ποικίλα,
καὶ με μπάλους καὶ με κώμους,
κι' ὅπως λέν θὰ βγῇ σ' τοὺς δρόμους
κι' ἡ Βουλγάρικη Γκαμήλα,
ποῦναι λάφυρον πολέμου, με τῆς ἄλλης νὰ χορέψῃ,
καὶ τὸ στόμα τῆς θ' ἀνοίξῃ πορτοκάλι νὰ φαρέψῃ.

Τώρα τῆς Ἀποκρηαῖς,
ποῦ χερουκλαῖς μακρυαῖς
μας κτυποῦνε σ' τὰ γερὰ.

Τώρα μ' ἔφασι πολλή
κι' ὁ Γαλήπ ὁ Κεμαλή
κάνει τὸν παλληκαριό.

Ὁ νταῖς ὁ διπλωμάτης, ποῦχει τρόπον, ποῦχει χάρι,
θέλει καὶ τὴν Μετλήνη, θέλει καὶ τὴν Χιὸ νὰ πάρῃ.
Τῆς τρελλοφροσύνης ὁ ἱρέσβης, ποῦ δὲν εἶναι σὰν τοὺς ἄλ-
θελῶν ὁμῶς νὰ σφίξῃ νέας σχέσεις ἀνωμάλους, [λους,
τί τοῦ κάπνιστος δὲν ξέρω κι' ἀπ' ἐδῶ μᾶς πολέμει
κι' ἀτρομῆτως ξεσπαθώνει καὶ στραβὰ τὸ φέσι βάξει,
ἂν δὲ τώρα σ' τῆς Ἀθήνας εἶχε γίνῃ τὸ Τζαμί
θὰ τὸν πῆρανα σ' τὸν Χόντζα τακτικά νὰ τὸν διαβάξῃ.

Τώρα τῆς Ἀποκριαίς, ποῦ μᾶς ἔγῃκαν ἄλλ' ἀγγούρια
καὶ μ' αὐτὸν τὸν Κεμαλή, θάχωμ' ἐκλογὴ καινούρια,
κι' ἀπεφάσισα κι' ἐγὼ καὶ φίλους νὰ μαυρίσω
καὶ Μερκούραρο ν' ἀσπρίσω.

Τραλαλὰ καὶ τραλαλὸ
καὶ βοᾷ Λαοῦ κραυγὴ
ὁ Μερκούραρος νὰ ἔγῃ
γιὰ τοῦ Δήμου τὸ καλὸ.

Δ.

Φ.— Ἀδελφέ μου Περικλέτο, μὲς' στῆς ἐκλογῆς τὸ
[γλέντι
μὴν ξεχνᾷς καὶ τὸν Μπενάκη, ποῦ τὸν λὲν γερολεβέντη.
Π.— Ἄς χαρῇ τὴν λεβεντιά του καὶ τὰ τόσα του καλὰ
καὶ μαζὶ μὲ τὸν Λευτέρη πάντα νὰ χαμογελά,
ἕως ὅτου μέρα νύκτα διαρκῶς χαμογελῶντας
τὸ χαμόγελο κι' ἐκείνος ν' ἀποκτήσῃ τῆς Τζοκόντας.

Φ.— Μὲς' στὴ βοή τῆς ἐκλογῆς τὴν λύρα μου θὰ πάρω
κι' αὐτὰ θὰ πῶ, βρε Περικλή, στὸν νέο μου κουμπάρο.
Εἶναι καιρός, Μπενάκαρε, ν' ἀκούσῃς πιά κι' ἐμένα...
ἐγὼ ποῦ λὲς ἀν' ἡμῶνα Μπενάκης σὰν καὶ σένα,
ποτέ μου δὲν θὰ μ' ἄρῃς νὰ ρίχνωμαι' στοὺς σάλους,
θ' ἀπέφευγα παντοῖα τῆς κάλπης πειρασμούς,
θ' ἄπλωνα τὴν ἀρίδα μου, καὶ θ' ἄφινα' στοὺς ἄλλους
τῆς πρωτευούσης τῆς κλεινῆς τοὺς ἐξωραϊσμούς,

Ἐνόμιζα, Μπενάκαρε, πῶς ὅποιος ἔχει γρόσα
τάχει καὶ τετρακόσα.
Πλὴν ἀπόρῳ κι' ἐξίσταμαι πῶς τώρα' στὰ γερὰματα
σ' ἀρέσουν τέτοια πράγματα,
ποῦ θέλουνε τρεχάματα.

Ἄφες τοὺς ἄλλους νὰ γενεῦν τῆς πόλεως σωτήρες,
καὶ Βουλευτὴ σ' ἐκάναμε κι' Ὑπουργιλίκι πῆρες,

γιατί ζητεῖς καὶ Δήμαρχος νὰ γίνῃς' στὴν Ἀθήνα,
νὰ σφίγγῃς χέρια φιλικὰ τοῦ τάδε καὶ τοῦ δαίνα,
ν' ἀγκομαχᾷς, ν' ἀγωνιᾷς, νὰ φλέγῃς καὶ νὰ φλέγῃσαι,
κι' ἀπὸ Μπενάκης μπὲ μπὲ Μπενάκαρος νὰ λέγῃσαι;

Βαπτίζεται Μανώλαρος ὁ κύριος Μανώλης,
καὶ ψηφοθήρα τὸν κυττᾷ τῶν Ἀθηνῶν ἡ πόλις,
κι' ἀκούει' μπρὸς καὶ πίσω του: Μανώλαρε, Μανώλαρε,
ἦ ἦρε βοριάς κι' ἀμόλαρε.

Μανώλαρε Μπενάκαρε, τὸ λέω γιὰ καλὸ σου,
ἀπὸ παρατρεχάματα' σύχασε τὸ μισαλὸ σου,
καὶ μὴν τραβᾷς μ' ὠτομομπὶλ κάτω' στὰ Τσαρουχάδικα
κι' ἐκεῖ' στὰ Πιθαράδικα
καὶ' στὰ Παντρεμενάδικα.

Ὅλα τὰ ζητεῖς δικά σου... θέλεις νάχῃς καὶ λεφτὰ
κι' ἀξιώματα παντοῖα, ποῦ δὲν ἔγινες γι' αὐτὰ.
Μήπως τάχατε κι' ὁ πλοῦτος δοξαστὸς δὲν ἀν ταυγάζῃ
ὅταν ἀποκτᾷ' ἐντίμως κι' ἐκ τῶν ἀγαθῶν πηγάζῃ;

Ξεκουράσου, κύρ Μανώλη, τρῶγε πίνε μιὰ χαρά,
μὴ μὲ κάλπαις συγκινηῖσαι.
ἔχεις πάμπολλα προσόντα, πλὴν σοῦ λέω φανερά
πῶς γιὰ Δήμαρχος δὲν εἶσαι.

Ἄκουσε κι' ἐμένα τώρα τὸν κουμπάρο σου τὸν σκέτο,
ποῦ θαρρεῖ πῶς ἔχει φρένας,
ὅπου τάσσεται καθέννας
ἐκεῖ πέρα καὶ μενέτω.

Ἐχεις φρόνιμο μισαλὸ
κι' ἄκουσε, παρακαλῶ,
τῆς ἀλήθειας τὴν φωνή.

Μπρὸς λαγαῦτο καὶ σαντοῦρι,
θὰ ψηφίσω τὸν Μερκούρη
καὶ μὴ σοῦ κακοφανῇ.

Δὲν' μπορεῖ κι' αὐτὸ τὸ κάζο' στὸ μισαλὸ μου νὰ χωρέσῃ...
θέλεις νὰ μ' ἀκούσῃς; ἄκου,
κι' ἀν τὰ λόγια πᾶν τοῦ κάκου,
τότε πιά, Μανώλαρε μου, κἀν' ἐκεῖνο ποῦ σ' ἀρέσει.

Τέτοια σκέπτομαι, νὰ πῶ
στὸν Μανώλη τὸν ἀφέντη
καὶ τὸν γερὸ τὸν λεβέντη,
ποῦ πολὺ τὸν ἀγαπῶ.

Τῶπα καὶ τὸ ξαναλέω: θέλω Δήμαρχο τὸν Σπύρο.
Π.— Φρόνιμα' μιλεῖς ἀλήθεια καὶ γι' αὐτὸ δὲν θὰ σέ δει-
[ρω.